

РЕШЕНИЕ

№ 7617

гр. София, 05.12.2019 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 33 състав,
в публично заседание на 14.11.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Галин Несторов

при участието на секретаря Антонина Бикова, като разгледа дело номер **6715** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл. 145 и сл. от АПК.

Делото е образувано по жалба на И. А. Б. – М.. Изложени са твърдения, че изпълнителният директор на Държавен фонд „Земеделие“ /ДФЗ/ не се е произнесъл по подадено заявление, вх. № 02-6500/2503/20.05.2019 г., подадено на основание § 7 от ПЗР на Закона за държавния служител /ЗДСл/ за заемане на предишната си длъжност. Счита, че след като липсва произнасяне в законотановения срок, то се е формирал мълчалив отказ, поради което оспорва същият като незаконосъобразен. Моли за отмяна мълчаливия отказ и връщане на преписката на ИД на ДФЗ за произнасяне със задължителни указания за тълкуване и спазване на закона.

В съдебно заседание жалбоподателката се представлява от адв. Ц., който поддържа жалбата на заявените основания и претендира разноси по делото. Ответникът – изпълнителният директор на ДФ „З“, в съдебно заседание, редовно призован, не се явява и не изпраща представител. Постъпило е писмено становище за неоснователност на жалбата и възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

За да се произнесе по настоящото производство съдът съобрази следното:

От представените доказателства и изложените доводи се установява следната фактическа обстановка:

Със заповед № 842/28.11.2014 г. И. А. Б. – М. е назначена на основание чл. 9 от ЗДСл във вр. с § 7 от ПЗР на ЗДСл на длъжност „главен експерт“ в Дирекция „Инвестиционни схеми за подпомагане“ в ДФЗ за неопределен срок, считано от

28.11.2014 г. Със заповед № 844/01.14.2014 г. И. А. Б. – М. е преназначена на длъжността „директор“ на Дирекция „Инвестиционни схеми за подпомагане“ в ДФЗ. Със споразумение № 12/13.03.2017 г. на И. А. Б. – М. на основание решение по протокол № 111/10.03.2017 г. на УС на ДФЗ е възложено да изпълнява длъжността „заместник – изпълнителен директор на ДФ „З“, предвид на което със заповед № 127/13.03.2017 г. е прекратено служебното правоотношение на жалбоподателката. Със заповед № 70/17.03.2019 г. е прекратено трудовото правоотношение с Б. – М., в качеството ѝ на „заместник – изпълнителен директор на ДФ „З“, на основание решение по протокол № 141/16.05.2019 г. на УС на ДФ „З“. На 20.05.2019 г., с вх. № 02-6500/2503, адресирано до ИД на ДФ „З“, жалбоподателката, на основание § 7 от ПЗР на ЗДСл е поискала да заеме длъжността „заместник – изпълнителен директор на ДФ „З“ или равностойна такава в ДФЗ. По подаденото заявление не е последвал отговор.

По делото са представени служебна книжка № 437/01.04.2002 г., длъжностни характеристики за длъжностите „главен експерт“ и „директор на дирекция“ в Дирекция „Инвестиционни схеми за подпомагане“ при ДФ „З“, длъжностна характеристика на „заместник – изпълнителен директор“ на ДФ „З“. решения по протокол № 111/10.03.2017 г. и протокол № 141/16.05.2019 г. на УС на ДФ „З“.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима за разглеждане по същество. Подадена е от активно, процесуално – легитимирано лице – заявител за прилагане на правилата по § 7 от ПЗР от ЗДСл и в срок по чл. 149, ал. 2 от АПК, доколкото заявлението е депозирано на 20.05.2019 г., а жалбата на 07.06.2019 г.

Разгледана по същество жалбата е основателна по следните съображения:

Мълчалив отказ по смисъла на чл. 58 от АПК е налице при сезиране на административен орган, за който съществува пряко законово правомощие, респ. задължение, за провеждане на административно производство и произнасяне и това не е направено в срок. Проявлението на установената законова фикция се осъществява при наличие на елементите от визириания в правната норма фактически състав, който изисква подадено до компетентния орган искане за издаване на административен акт и произнасяне на органа в определения срок. И обратното, когато административният орган не е надлежно сезиран, било поради липса на компетентност, изтичане на срокове, липса на фактическите предпоставки за произнасяне, съобразено с изискванията на правната норма или други право-препятстващи обстоятелства, то тогава не възниква задължение за административния орган да се произнесе, респ. не се осъществява мълчалив отказ по см. на чл. 58, ал. 1 от АПК.

Съгласно разпоредбата на § 7, ал. 1 ПЗР на ЗДСл, държавен служител, който бъде назначен за орган по чл. 19, ал. 4 от Закона за администрацията, има право след прекратяване на пълномощията му да заеме предишната си длъжност. В случаите, когато тази длъжност е закрыта, на лицето се предлага друга равностойна длъжност по служебно правоотношение в същата администрация. От лексикалното тълкуване на нормата следва извод, че тя е с императивен характер, видно от израза "на лицето се предлага друга...", а не "може" или "не може" да се предложи длъжност; "ако евентуално има свободна такава" и т.н. Разпоредбата е със задължителен характер, т.е. следва да бъде тълкувана в смисъл, че държавните служители, които заемат

посочените длъжности, имат право да бъдат възстановени на същите, след изтичането на мандата или срока на изпълнението на длъжността по чл. 19, ал. 4 от ЗА, т.е. нормативно им е гарантирано правото да бъдат възстановени на тази или друга равностойна длъжност. Изцяло в този смисъл е даденото тълкуване от ВАС в решение № 9905/16.07.10 г. по а.д. № 16630/09 г. на П. отделение. Разпоредбата на § 7 от ПЗР на ЗДСл следва да бъде тълкувана само в смисъл, че с нея се гарантира правото на лицето, заемало длъжност по чл. 19, ал.4, т.4 от ЗА, да поиска да бъде възстановено на упражняваната от него държавна служба до започване на изпълнението на задълженията като орган на изпълнителната власт по смисъла на чл. 19, ал.4 ЗА.

Конкретно, в случая не се спори, а и от доказателствата по делото се установява, че жалбоподателката Б. – М. е изпълнявала длъжността „директор“ на Дирекция „Инвестиционни схеми за подпомагане“ в ДФЗ до 13.03.2017 г., когато заповед № 127/13.03.2017 г. е прекратено служебното правоотношение, т.к. И. А. Б. – М. с решение по т. 9.1 от протокол № 111/10.03.2017 г. на УС на ДФЗ е избрана за „заместник – изпълнителен директор на ДФ „З“. С решение по т. 1 от протокол № 141/16.05.2019 г. жалбоподателката е освободена от длъжността заместник – изпълнителен директор на ДФЗ“.

Няма спор по това, че изпълняваната от жалбоподателката длъжност „заместник – изпълнителен директор на ДФЗ“, попада в приложното поле на чл. 19, ал. 4, т. 4 от Закона за администрацията. Разпоредбата на чл. 19, ал. 4, т.4 от ЗА предвижда, че ръководителите на държавни институции, създадени със закон или с постановление на Министерския съвет, които имат функции, във връзка с осъществяването на изпълнителната власт се считат за органи на изпълнителната власт. Заместник - изпълнителен директор на ДФ „З“ е орган на изпълнителната власт по смисъла на чл. 19, ал. 4, т. 4 от ЗА, във връзка с чл. 11 и чл. 19 от Закона за подпомагане на земеделските производители /ЗППП/.

Налице са всички законови предпоставки на нормата на § 7 от ПЗР на ЗДСл и заявлението за възстановяване на предишната длъжност е следвало да бъде удовлетворено. Непроизнасянето в срок по подаденото заявление формира мълчалив отказ на органа по назначаването, който е незаконосъобразен и в противоречие с разпоредбата на § 7 от ПЗР на ЗДСл.

Предвид изхода на делото, на жалбоподателката, на осн. чл. 143 ал. 1 от АПК се дължат разноски по делото. Списък по чл. 80 от ГПК не е представен. Предвид направеното възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, както и липсата на фактическа и правна сложност на делото, съдът счита, че разноските по делото следва да бъдат редуцирани до 510 лева от които 10 лева ДТ и 500 лева на осн. чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд – София град, Второ отделение 33^{-ти} състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ, по жалба на И. А. Б. – М., мълчалив отказ на изпълнителния директор на Държавен фонд „Земеделие“ за произнасяне по подадено заявление, вх. № 02-6500/2503/20.05.2019 г., подадено на основание § 7 от ПЗР на Закона за държавния служител;

ВРЪЩА делото като преписка на изпълнителния директор на Държавен фонд „Земеделие“ за произнасяне, съобразно дадените указания за тълкуване и прилагане на закона;

ОСЪЖДА Държавен фонд „Земеделие“ да заплати на И. А. Б. – М., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], разноски по делото в размер на 510 (петстотин и десет) лева.

Решението подлежи на обжалване пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от деня на съобщението, че решението е изготвено.

СЪДИЯ: